

KRVAVÁ ROSE

ŽIJ RYCHLE A ZEMŘEŠ VČAS

NICHOLAS EAMES

HOST

NICHOLAS EAMES

KRVAVÁ ROSE

KRVAVÁ ROSE

NICHOLAS EAMES

PŘELOŽILA MICHAELA ŠPRTOVÁ

BRNO 2020

Bloody Rose

Copyright © 2018 by Nicholas Eames

**This edition published by arrangement
with Orbit, New York, USA**

All rights reserved

Cover illustration © Richard Anderson

Map by Tim Paul Illustration

Translation © Michaela Šprtová, 2020

**Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o.,
2020 (elektronické vydání)**

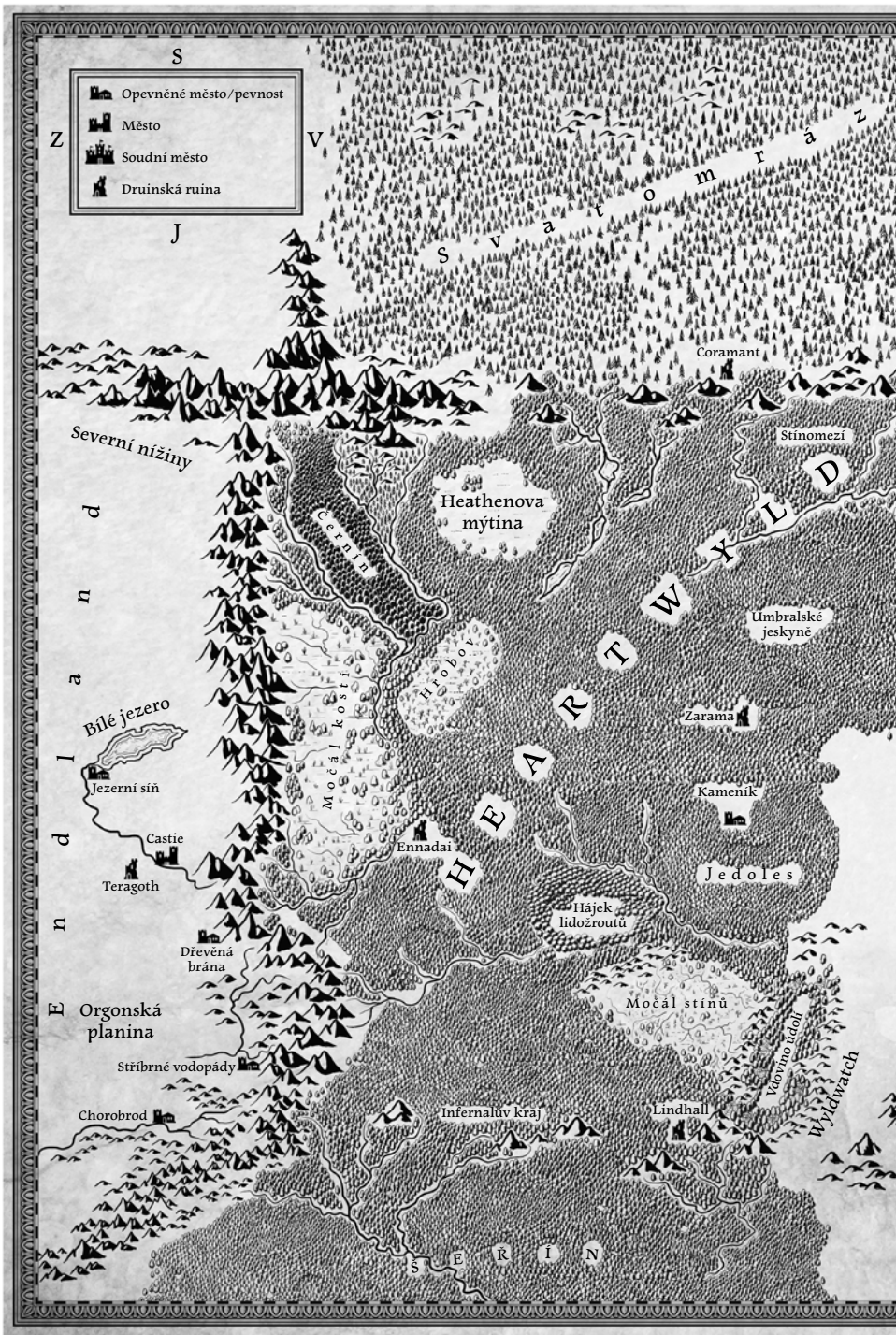
ISBN 978-80-275-0505-0 (PDF)

ISBN 978-80-275-0506-7 (ePub)

ISBN 978-80-275-0507-4 (MobiPocket)

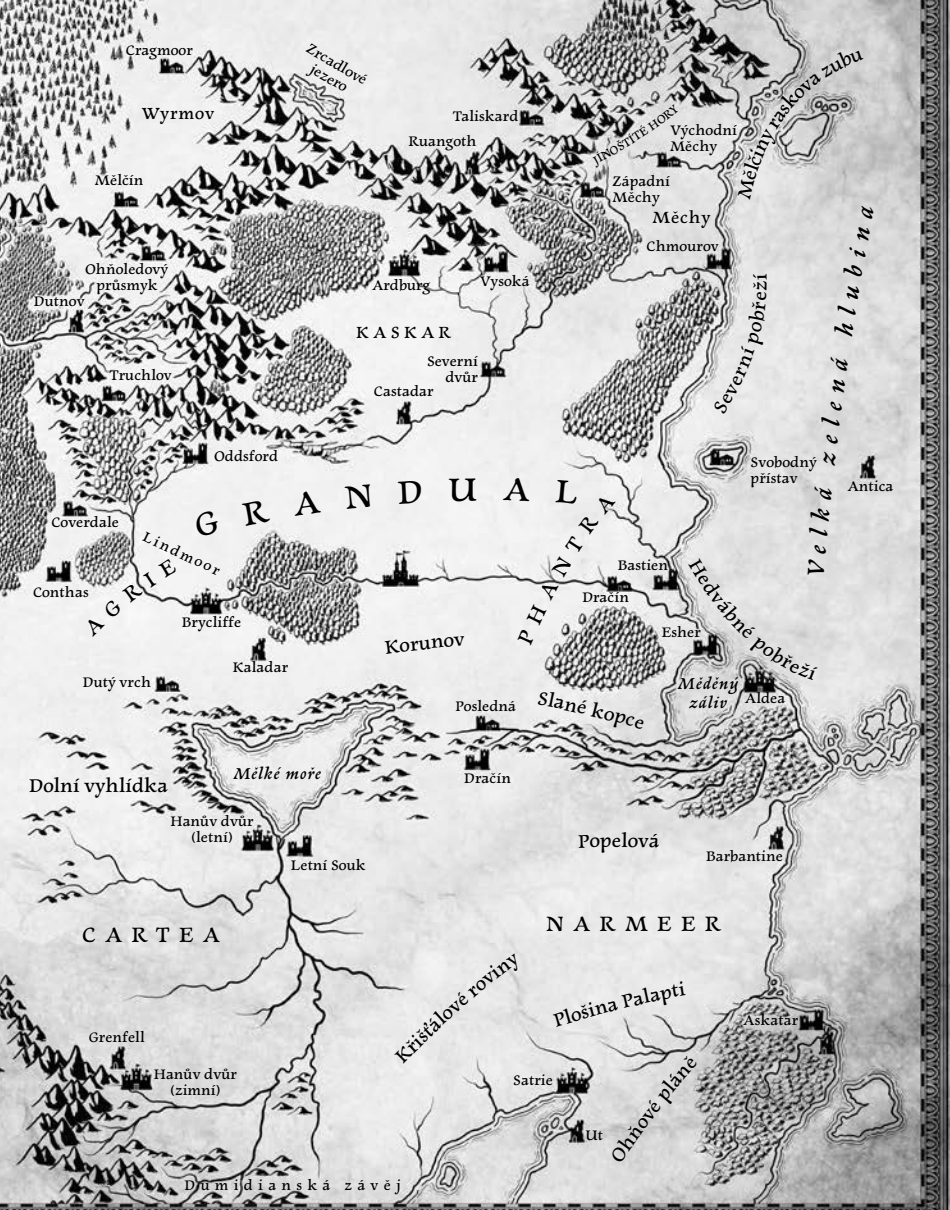
*Mému bratru Tylerovi.
Je-li tě tato kniha hodna,
je to proto, že jsi ji takovou učinil.*

	Opevněné město/pevnost
	Město
	Soudní město
	Druinská ruina

Brumalské
pustiny

Velká zelená hlubina

GRANDUALA

CARTEA

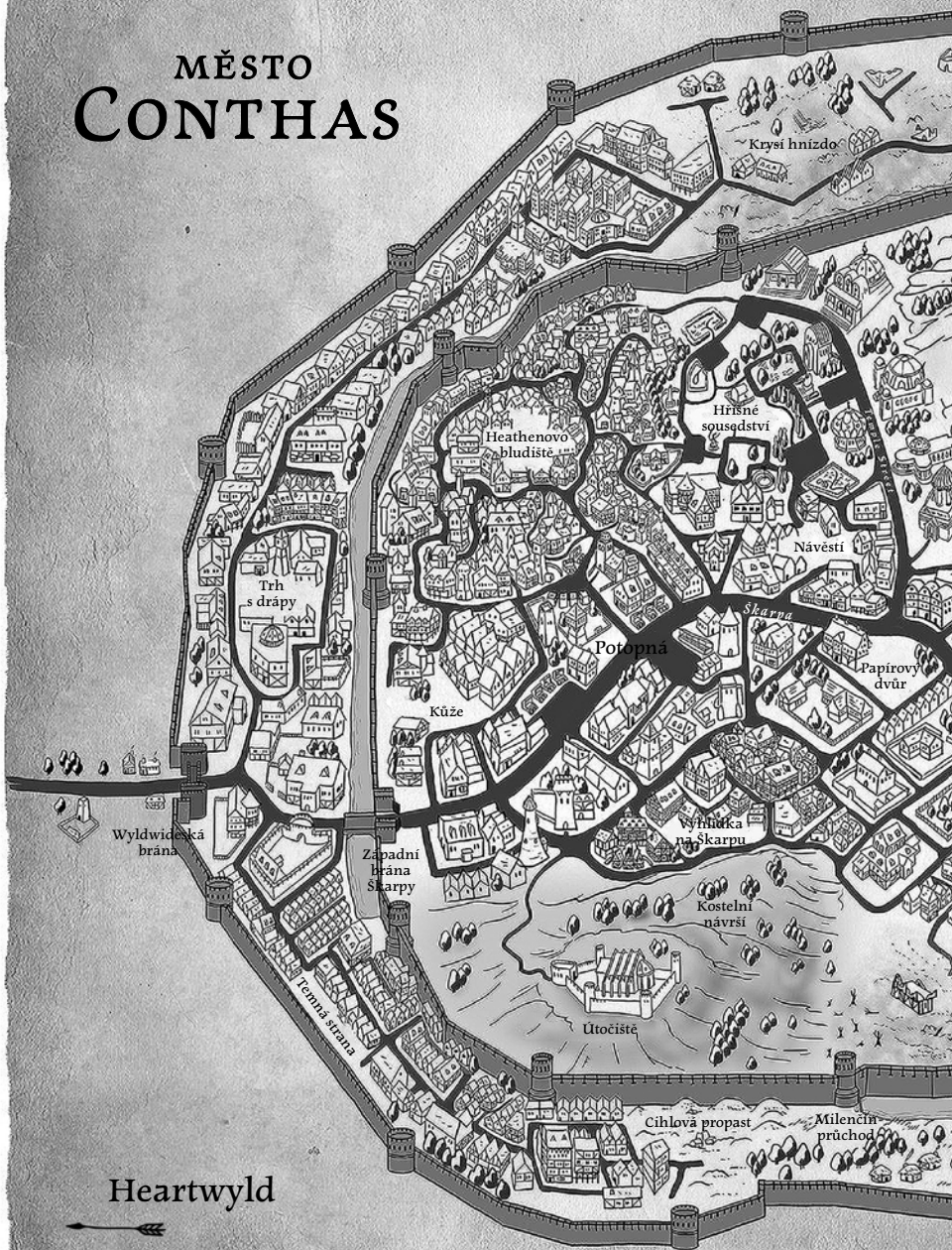
NARMEER

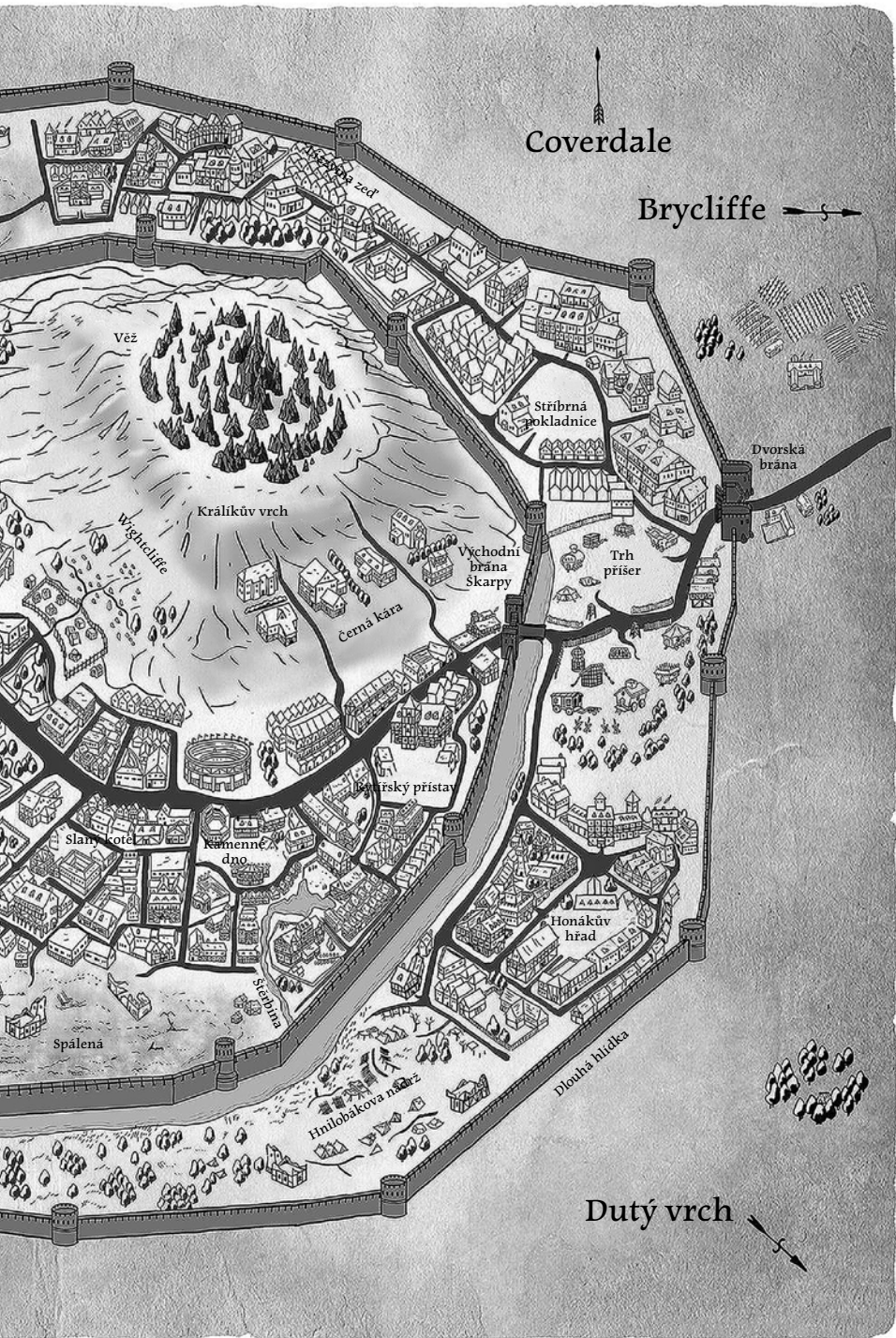
Křišťálové roviny

Plošina Palapti

Dumidiánská závěj

MĚSTO CONTHAS

KAPITOLA PRVNÍ

Trh příšer

Matka Tam říkávala, že má divoké srdce. „Znamená to, že jsi snílek,“ vysvětlovala své dceři. „Tulák jako já.“

„A taky to znamená, že musíš být opatrná,“ dodal vždycky otec. „Divoký srdce potřebuje chytrou mysl, která ho zkontroluje, a silnou ruku, která ho ochrání.“

Matka se nad tím pousmála. „Ty jsi moje silná ruka, Tucku. A Bran je má mysl.“

„Branigan? Víš, Lil, mám ho rád, ale tvůj bratr by sežral i žlutý sníh, kdybys mu tvrdila, že je to whisky.“

Matččin smích byl pro Tam hudbou. Aspoň tak si ho pamatovala. Smával se vůbec někdy její otec? Pravděpodobně ne. Tuck Hashford nikdy nebyl veselá kopa. Ani předtím, než jeho žena kvůli svému divokému srdci přišla o život, a ani potom.

„Hej, děvče!“

Tam zamrkala. Prohlížel si ji vousatý obchodník se žlutou ofinou.

„Nejsi na honačku trošku mladá?“

Napřímila se. Jako kdyby jí výška mohla přidat pár let. „No a?“

„No...“ Podrbal si strup na plešce. „Co tě sem na Trh příšer přivádí? Jsi v nějaký skupině nebo tak?“

Tam nebyla žoldnětka. Neuměla bojovat. Ano, docela obstojně střílela z luku, ale to uměl každý, kdo měl dvě ruce a šíp navíc. Krom toho Tuck Hashford měl na možnost, že by se jeho jediná dcera stala žoldnětkou, jasný názor: „Ani zanic.“

„Jo,“ zalhala. „Jsem členkou jedny skupiny.“

Muž na vysokou vyhublou neozbrojenou dívku před sebou pochybovačně pohlédl. „Opravdu? A jak se jmenuje?“

„Kryší saláti.“

„Kryší saláti?“ Mužova tvář se rozzářila jako nevěstinec při setmění. „To je zatraceně dobrý jméno! Budete zítra v aréně?“

„Samozřejmě,“ znovu zalhala. Jak ale rád říkával její strýček Bran: *Lži jsou jako pítí kaskarský whisky. Jakmile začnete, nemůžete přestat.* „Jdu se podívat, s čím budeme bojovat.“

„Praktická žena, koukám. Většina skupin posílá svoje agenty.“ Uznale na ni pokývl. „Líbíš se mi! Ale dál už nehledej! Mám tady potvoru, která diváky ohromí a o Kryších salátech bude zpívat každé bard odtud až po Letní Souk.“ Obchodník se přesunul k přikryté kleci a strhl z ní přehoz. „Hle! Hrozivej bazilišek!“

Tam baziliška nikdy neviděla. Věděla však dost, aby poznala, že tvor v kleci bazilišek není.

V kleci byla slepice.

„Slepice?!“ Obchodník se zatvářil uraženě. „Holka, jsi slepá? Podívej, jak je velkej!“

Ano, rozhodně to byla velká slepice. Peří měla pomazané černou barvou a zobák zmáčený krví tak, aby vypadal děsivě. Tam to však nepřesvědčilo. „Bazilišek promění člověka na kámen jen svým pohledem,“ poznamenala.

Obchodník jí věnoval úsměv lovce, jehož kořist právě zamířila přímo do jeho pasti. „Jenom pokud chce! Každá

včela umí bodnout, ale bodne, jen když ji rozdráždíš. Tchoř taky smrdí, ale zápach rozstříkuje, jen když ho vyplašíš. Ale podívej na tohle!“ Sáhl do klece a vytáhl jednoduchou kamennou sošku vzdáleně připomínající veverka. Tam raději neupozorňovala na cenu napsanou křídou na spodní straně figurky. „Dnes už svoji oběť našel! Dej si pozor...“

„Kvok,“ ozvala se slepice polekaná únosem svého jediného kamaráda.

Mezi Tam a obchodníkem se rozhostilo trapné ticho.

„Radši půjdu,“ prohlásila.

„Glif ti žehnej,“ odvětil úsečně obchodník a přikryl klec přehozem.

Tam dál kráčela Trhem příšer směrem k Lázeňské ulici. Ta se tak jmenovala ještě předtím, než se severně od ní začaly jako houby po dešti objevovat arény a než dorazili prodejci, kteří si zde postavili obchody. Stejně jako všechny ulice v Ardburgu byla i tato rovná a široká. Po obou stranách ji však lemovaly dřevěné ohrady, železné klece a jámy obehnané ostnatými dráty. Většinou tam nebyvalo moc lidí. Následující den se však v aréně mělo bojovat, a tak do města přijížděly některé největší grandualské skupiny.

Tuck Hashford měl na to, aby se jeho dcera přibližovala k Trhu příšer, jasný názor: „Ani zanic.“

I přesto tudy Tam často chodila do práce. Ne proto, že to bylo rychlejší, ale protože to uvnitř ní cosi probouzelo. Děsilo ji to. Vzrušovalo ji to. Připomínalo jí to příběhy, které jí vyprávěla matka. Příběhy o odvážných a divokých dobrodružstvích, o děsivých příšerách a neohrožených hrdinech, jako byl její otec a strýček Bran.

Navic procházka Trhem příšer byla největším dobrodružstvím, jaké Tam kdy zažije, protože nejspíš celý život stráví roznášením pití a hraním na loutnu v chladném Ardburgu.

„Pohlédněte!“ zvolala potetovaná narmeerská žena, když Tam procházela kolem. „Chcete obry? Mám tu obry lidožrouty! Čerstvě dovezený z kopců Západního zřídla! Ty nejdivočejší!“

„Mantichora!“ vyvolával seveřan s vyholenou hlavou a obličejem zohyzeným jizvami. „Mantichora!“ Za ním byla opravdu živá mantichora. Netopýří křídla měla svázaná řetězy, ocas s ostnem zamotaný v koženém pytli a na lví tlamě navlečený náhubek. Navzdory svému zajetí vypadala hrozivě.

„Vrcci ze Zimních lesů!“ rozhlašoval další obchodník přes sborové vytí. „V divočině narozený, na farmě chovaný!“

„Skřeti!“ vykřikovala starší paní stojící na voze se železnými mřížemi. „Kupte si u nás skřety! Jeden za dvorskou marku nebo tučet za deset marek!“

Tam nakoukla do klece, na které žena stála. Byla nacpaná malými špinavými potvory. Většina z nich byla vychrtlá a podvyživená. Tam pochybovala, že by i tučet z nich byl za ty peníze pro jakoukoli trošku slušnou skupinu žoldnéřů výzvou.

„Hej!“ utrhla se na ni ženská. „Tohle není obchod s šatičkama, holka. Kup si skřeta, nebo si di po svém!“

Tam si představila, co by jí řekl otec, kdyby přišla domů se skřetem v závěsu. Musela se zasmát. „Ani omylem,“ zamumlala si pro sebe.

Pokračovala. Proplétala se davy agentů a místních honáků, kteří se handrkovali s obchodníky a drsnými kaskarskými lovci. Snažila se na všechny ty různé příšery nezápat s otevřenou pusou. Byli tam vytáhlí trollové s useknutými končetinami; pahýly měli přikryté stříbrem, aby jim nedorostly. Byl tam obrovský svalnatý ettin bez jedné hlavy. Prošla kolem gorgony s hlavou posetou hady, která byla řetězy přivázaná k závorám na dveřích. Minula černého koně

chrlícího oheň na každého, kdo byl tak hloupý, že mu šel prohlížet zuby.

„Tam!“

„Willowe!“ běžela ke stánku svého kamaráda. Willow byl ostrovan z Hedvábného pobřeží. Bronzově opálený a na poměry ostrovanů mohutný. Když se poprvé potkali, Tam poznamenala, že na tak velkého chlapa má zvláštní jméno. Odpověděl jí tehdy, že vrba poskytuje všemu kolem stín. Takové vysvětlení dávalo smysl.

Willow pohodil hlavou, až se jeho černé kudrlinky rozhoupaly. „Už zase si zkracuješ cestu přes Trh příšer? Co by tomu řekl starej Tuck?“

„To myslím oba dobře víme,“ odpověděla s úšklebkem. „Jak jdou kšefty?“

„Skvěle!“ máchl směrem ke svému zboží — okřídleným hadům v proutěných koších za sebou. „Za chvíli bude mít každá domácnost v Ardburgu svého vlastního zanta. Jsou to úžasní mazlíčci. Skvělí pro děti. Pokud jim teda nevadí, že jim hadi občas do obličeje plivnou kyselinu. Navíc zantové nesnášejí zdejší zimu, takže tady pravděpodobně nepřežijou víc než měsíc. Až příště pojedu domů, přivezu humry. Ty bych tady snadno prodal.“

Tam přikývla, i když neměla tušení, co je humr za příšeru.

Willow si bezděčně pohrával s jedním ze svých mušlových náhrdelníků. „Už jsi zaslechla tu novinku? Zřejmě se objevila další horda. Severně od Cragmooru, v Brumalskejšch pustinách. Padesát tisíc příšer rozhodnutejšch napadnout Grandual. Prej je vede obr jménem...“

„Brontide,“ dokončila za něj Tam. „Slyšela jsem. Pracuju v hostinci, vzpomínáš? Jakmile se objeví nějakej nověj drb, vím o něm. Věděls třeba, že Sultana z Narmeeru je ve skutečnosti kluk, co nosí ženskou masku?“

„To nemůže být pravda.“

„Nebo že ta švadlena z Rutherfordu, která zabila svého manžela, tvrdí, že je Zimní královna?“

„O tom pochybuju.“

„A co třeba...“

Přerušil ji jásot. Oba dva se otočili k nejbližší křižovatce, odkud se k nim nesl ruch, a Tam se na tváři rozlil úsměv od ucha k uchu.

„Zdá se, že do města dorazila zábava,“ poznamenal Willow. Tam na něj vrhla prosebný pohled. Ostrovan si teatrálně povzdechl. „Běž,“ řekl jí. „Pozdravuj ode mě Krvavou Rose.“

Než Tam vyrazila, usmála se na svého přítele. Proběhla kolem chlupatého yethika, proklouzla mezi křičícím lovcem a štěkajícím honákem — pouhou chvilku předtím, než lovec praštil honáka tak, že si z toho honák sedl na zadek. Do další ulice se dostala právě v okamžiku, kdy se přiblížil první vůz. Prosmýkla se davem.

„Hej, koukej, kam...“ otočil se na ni zhruba stejně starý mladík s orlím nosem a zplihlými blondatými vlasy. Jeho uražený výraz se změnil v úsměv, který on sám nejspíš považoval za okouzující. „Omlouvám se. Pěkná dívka jako ty samozřejmě může stát, kde chce.“

Fuj, pomyslela si Tam. „Děkuju,“ řekla, a místo aby protočila panenky, obdařila ho zářivým, ale falešným úsměvem.

„Přišla ses podívat na žoldnéře?“ zeptal se.

Ne, přišla jsem se podívat, jak tu serou koně, pitomče.

„Ano,“ odpověděla.

„Já taky,“ řekl a poklepal si na loutnu přehozenou přes rameno. „Jsem bard.“

„Opravdu? U jaký skupiny?“

„Zatím u žádný. Ale je to jen otázka času.“

Nepřítomně kývla, protože už přijel vedoucí vůz. Tento mohutný válečný kolos byl větší než dům, ve kterém Tam žila se svým otcem. Byl ověšený kůžemi a táhli ho dva bílí chlupatí mamuti s fábory na klech. Jejich majitelé, žoldnéři, stáli nahoře kolem bytelné věže a zbraněmi mávali na davy lidí po obou stranách ulice.

„To je Obrozhouba,“ řekl jí mladík stojící vedle. Jako kdyby oblíbení synové severu potřebovali představovat. Tito žoldnéři, mohutní vousatí Kaskaři, byli v hostinci, ve kterém Tam pracovala, pravidelnými hosty. Když vůz projížděl kolem ní, jejich vůdce jí zamával. Samozvaný bard na ni ohromeně pohlédl. „Ty znáš Alkaina Tora?“

Tam ignorovala jeho tón a pokrčila rameny. „Jasně.“

Mladík se zamračil a už mlčel.

Následovala stovka dalších žoldnéřů. Pěšky, nebo na koních. Tam si všimla hlavně několika skupin, které poznávala z hostince U Základního kamene: Zámečnicků, Černých pudinků, Vaříčů a Rytířáků. Dva členové poslední skupiny chyběli a místo nich s nimi jel arachnian v ocelové zbroji.

„Lůza,“ ušklíbl se mladík. Odmlčel se. Očividně čekal, že Tam bude chtít vysvětlení. Když se nezeptala, pokračoval i tak. „Většina těchhle méně známých skupin bude bojovat dneska v noci s odpadkovými skřítkama v cechovních domech nebo soukromých arénách. Ale ty větší skupiny, jako třeba Obrozhouba nebo Mýtus, budou bojovat zítra v Rokli před tisíci diváky.“

„V Rokli?“ zeptala se Tam. Zatraceně dobře věděla, co to Rokle je, ale když už má tenhle chvastoun mluvit, tak aspoň na téma, které si Tam zvolí.

„To je aréna tady v Ardburgu,“ drmolil mladík, když kolem nich projížděly vozy. „I když není nic moc. Není to pořádná aréna jako ty na jihu. Víš, loni v létě jsem byl v Pěti-dvoří. Jejich nová aréna je největší na světě. Říkají jí...“

„Podívejte!“ zakřičel někdo a zachránil tak Tamina společníka před ránou do krku, kterou se ho Tam chystala umlčet. „To jsou oni! Mýtus!“

Jako další k nim přijížděl vůz tažený osmi velkými koňmi v bronzových šupinatých postrojích. Vůz byl pevnost na šestnácti kamenných kolech se železnými žaluziemi na oknech a ostnatými řetězy po stranách. Střechu lemovalo cimbuří ze zrezivělého železa a v každém rohu stály věže se samostříly.

Tam koutkem oka zahlédla, jak se mladík narovnal a vypnul hrud'. Jako když žába nafukuje vak při páření.

„To je *Pevnost povstalců*,“ řekla Tam dřív, než jí ten idiot vedle stihl podat další informace, které už znala. „Patří skupině Mýtus, která existuje jen čtyři a půl roku, ale je to určitě nejslavnější žoldnéřská skupina na světě. Víš,“ pokračovala sladkým povýšeným hlasem, „většina skupin bojuje jen v arénách. Putují od města k městu a porážejí cokoli, co jim honáci poskytnou. Což je skvělý, protože každý dostane zapláceno — honáci, agenti, správci arén a někdy i samotní žoldnéři. A my ostatní si užijeme zatraceně dobrou podívanou. Mimochodem, žoldnéři jsou nájemní bojovníci.“

Mladík na ni zůstal civět. „To já v...“

„Ale Mýtus,“ skočila mu do řeči Tam, „ten jede postaru. Jasně, pořád jezdí na turné, ale berou i zakázky, na který si jiní netroufnou. Ulovili několik obrů a spálili na prach celou pirátskou flotilu. Pobili písečný obludy v Dumidii, a v Kaskaru jednou dokonce zabili i krále firbolgů.“

Ukázala na mohutného seveřana, který seděl mezi dvěma zuby cimbuří a kterému hnědá kštic zakrývala většinu obličeje. „To je Brune. Tak trochu místní legenda. Je to vargyr.“

„Vargyr...?“

„Říkáme jim kožoměnci,“ vysvětlovala Tam. „Dokáže se přeměnit ve velkého silného medvěda. Vidíš tu ženu v černém, s tetováním po celém těle a napůl vyholenou hlavou? To je čarodějka. Přivolávačka. Jmenuje se Cura, ale lidi jí říkají inkoustová čarodějka. A vidíš toho druina? Freeclouda? Je to ten vysoký se zelenými vlasama a králičíma ušima. Prej je poslední svého druhu a nikdy neprohrál žádnou sázku. A jeho meč, *Madrigal*, přeřízne ocel jako hedvábí.“

Mladík zrudl, což Tam velice uspokojovalo. „Dobře, poslouchej,“ pokusil se. Ale Tam už měla poslouchání zrovna dost.

„A támhleto...“ ukázala na ženu, která si opírala jednu nohu o cimbuří nad nimi. „To je Krvavá Rose. Jejich vůdkyně a spasitelka Castie. A pravděpodobně nejnebezpečnější žena na týchle straně Heartwyldu.“

Tam zmlkla. Zahalil je stín vozu. Krvavou Rose ještě nikdy neviděla. Zнала však každý příběh o ní, slyšela každou píseň a z obrázků na zdech a plakátech po celém městě věděla, jak vypadá. Přestože křída a uhel jen stěží dokázaly vystihnout skutečnost.

Vůdkyně Mýtu na sobě měla vícedílné matně černé brnění s červenými šrámy. Kromě nátepníků — ty zářily jako nové. Ukovali je druinové (nebo aspoň tak se o tom zpívalo v písních) a ladily s jejími šavlemi, *Bodlinou* a *Bodlákem*, které nosila v pouzdrech, každou na jednom boku. Vlasy měla obarvené na jasně krvavě červenou a zastřižené na úrovni ostře řezané brady.

Půlka holek ve městě nosila stejný sestřih a stejnou barvu. I Tam došla v tomto ohledu až tak daleko, že si koupila pytlík hucknellských fazolí. Poté co nasáknou vodou, jejich slupky rudě barví. Jenže otec uhodl, co jeho dcera chystá, a donutil ji jednu fazoli po druhé přímo před ním sníst. Chutnaly jako citron a skořice a její rty, jazyk a zuby po nich

zůstaly rudé, jako kdyby vlastními zuby roztrhala hrdlo jelenovi. Naopak její vlasy, navzdory všemu, čím si kvůli nim prošla, zůstaly fádně hnědé.

Vůz projel kolem. Tam zamrkala jako spáček, kterého právě probralo odpolední světlo.

Mladík vedle ní byl konečně schopen zase promluvit. I když si nejdřív musel odkašlat. „Páni, fakt se vyznáš. Nechceš třeba zajít na drink k Základnímu kameni?“

„Základní kámen...“

„Jo, jen...“

Tam už byla pryč. Běžela tak rychle, jak jí to nohy dovolily. Nejenže šla do práce zoufale pozdě, ale její otec měl, přirozeně, také jasný názor na skutečnost, že by jeho dcera chodila na drinky s podivnými chlapci.

Což se Tam docela hodilo, protože byla na holky.

KAPITOLA DRUHÁ

U Základního kamene

U Základního kamene jste vždycky spolehlivě potkali čtyři lidi.

Prvním z nich byla Tera, majitelka. Než přišla o ruku, byla žoldněrkou. „Já o ni ksakru nepřišla!“ prohlašovala pokaždé, když se jí někdo zeptal, jak se to stalo. „Urval mi ji mravěd a pak si ji opekl na rožni a nechal mě, ať se dívám! Nepřišla jsem o ni, vím přesně, kde je — v jeho hnusným mrtvým těle!“ Tera byla statná žena, která svému hostinci vládla pevnou rukou. I když už měla jen jednu. Pokud zrovna neklela v kuchyni nebo nesrovnávala do latě obsluhu, snažila se zabránit rvačkám (často tím, že sama vyhrožovala rvačkou) nebo si vyprávěla historky s dalšími bývalými žoldněři.

Vždycky tam byl i její manžel Edwick. Býval bardem skupiny Přední hlídka. Ale teď už byl v důchodu. Každý večer vystupoval a líčil zážitky své bývalé party. Zdálo se, že zná každíčkou píseň a příběh, který se kdy vyprávěl. Ed byl naprostým protikladem své ženy: byl drobné postavy a veselý jako děcko. S Taminou matkou si bývali blízcí, a přestože Tuck Hashford měl jasný názor na to, že by jeho dcera hrála na nějaký hudební nástroj nebo se stýkala s muzikanty, tento starý bard ji po práci učil hrát na loutnu.

Dalším v hostinci byl Tiamax. Také býval členem Přední hlídky. Byl to arachnian, takže měl osm párů očí (z nichž mu dva chyběly a měl je křížem překryté páskami) a šest rukou, které míchaly, protřepávaly a podávaly nápoje. Díky tomu byl skvělým barmanem. A podle Edwicka byl i zatraceně dobrým bojovníkem.

Poslední stálíci U Základního kamene byl Tamin strýc Bran. Zamlada býval Branigan známým žoldněřem, velkým pijanem a nechvalně proslulým darebákem. Ale teď, téměř deset let poté, co předčasná smrt jeho sestry způsobila rozpad jeho staré skupiny, byl... No, pořád byl zloděj, opilec a ještě větší darebák, ale do sezamu svých neřestí přidal ještě hazard.

S Taminým otcem za posledních deset let sotva promluvil. Smrt Lily Hashfordové znamenala pro jednoho ztrátu sestry, pro druhého ženy. A žal zavedl každého na jinou cestu.

„Tam!“ křikl na ni strýček z ochozu přímo nad barem. „Buď tak hodná a přines mi panáka.“

Tam postavila sadu prázdných misek, které posbírala, na ulepený dřevěný bar. Dnes bylo v hostinci rušněji než obvykle. Žoldněři a ti, co jim přišli pochlebovat, tvořili početný dav. Ve třech krbech plál oheň, probíhaly tu dvě bitky a polonahý bard bušil do bubnu, jako kdyby ho chtěl rozmlátit.

„Strýček Bran chce další whisky,“ řekla Tam Tiamaxovi.

„Opravdu?“ arachnian popadl misky a čtyřma rukama je začal mýt. Zbylé dvě ruce rozevřely dřevěný šejkr a do dlouhých sklenic na stopkách z něj nalily něco růžového a voňavého.

„Co je to?“ zeptala se žena, které byl drink určený.

„Růžovka.“

„Růžovka?“ čichla si k nápoji. „Smrdí to jak kočičí chcanky.“

„Tak si příště dejte pivo, sakra!“ prohlásil Tiamax. Kusadla na jeho bílé vousaté bradě se podrážděně zachvěla. Jedno z nich bylo v půlce rozseknuté, a tak zvuk, který Tiamax vydal, byl jen slabé kliknutí místo obvyklého melodického zacvakání typického pro jeho druh.

Žena pokrčila nos a odšourala se pryč. Arachnian zatím hadrem utíral tři misky současně. „A jak za tu whisky hodlá tvůj strýček Bran zaplatit?“

„Řekni mu, ať mi to připíše na účet!“ ozval se z ochozu Branův hlas.

„Ó jistě! Na nekonečný účet Branigana Faye!“ Tiamax teatrálně rozmáchl všema šesti rukama. „Bohužel se právě dostal na konec účtu.“

„Říká kdo?“ dožadoval se hlas Tamina strýčka.

„Říká kdo?“ zopakovala Tam.

„Tera.“

„Řekni tomu parchantovi líhňákovi, že si to s Terou vyřeším!“ zakřičel Bran. „Krom toho se to tu právě chystám vyhrát!“

Tam si povzdechla. „Strýček Bran říká...“

„Parchant líhňák?“ barmanova kusadla opět zacvakala a Tam v mnoha políčkách jeho očí zachytila lstivý pohled. „Jedna whisky!“ zvolal Tiamax. „Už se to nese!“ Z pultu za sebou vzal pohár a článkovanou rukou se natáhl pro láhev na nejvyšší polici. Byla pokrytá prachem a tlustou vrstvou ztrouchnivělých pavučin. Jakmile Tiamax vytáhl zátku z hrdla, doslova se mu v ruce rozpadla.

„Co je to?“ zeptala se Tam.

„Whisky. Nebo skoro. Našli jsme jí sedm beden ve sklepech v Kameníku, když nás tam Divocí uvěznili.“

Tak jako každý bývalý žoldněř, kterého Tam znala (s výjimkou jejího otce), i Tiamax jen zřídka vynechal příležitost zavzpomínat na dobu svých dobrodružství.

„Pokusili jsme se ji pít,“ pokračoval arachnian, „ale ani Matty to nedokázal spolknout. Tak jsme z toho udělali výbušniny.“ Tekutina z ústí láhve vykapávala podobně jako med. Až na to, že smrděla jako splašky. „Tady máš. Vyříd strýčkovi, že to má na účet podniku. Od toho parchanta líhňáka.“

Tam na pohár váhavě pohlédla. „Nezabije ho to, že ne?“
„Velmi pravděpodobně neumře.“ Barman se hubenou rukou dotkl své hrudi. „To ti přísahám na svůj cefalothorax.“
„Na cefa co?“

V tu chvíli Tera vyrazila z kuchyňských dveří a máchala dřevěnou naběračkou od omáčky, jako by to byl krvavý kyj.

„Vy!“ namířila svou provizorní zbraň na páreček urostlých žoldnéřů, kteří zápasili na rohoži před krbem. „Zatraceně! Neumíte číst?!“ Protože Tera postrádala ruku, kterou by mohla ukázat na dřevěnou tabuli za barem, máchla naběračkou. Dokonce se uráčila jim nápis přečíst. „Do půlnoci žádný bitky! Jste v civilizovaném podniku, ne v nějakým odporným rváčským doupěti.“

Vyrazila proti nim. Oba hosté se jí klidili z cesty, jako kdyby byla balvan valící se proti nim z kopce.

„Díky, Maxi.“ Tam popadla pohár a následovala majitelku podniku. Využila uličku, kterou jí Tera vytvořila, jako průchod. Pak se opět vrhla do davu. Tera zatím skopala jednoho zápasícího muže do svíjející se koule a druhého mlátila dřevěnou naběračkou po zadku.

Tam se postupně prodírala davem a proklouzávala mezi lidmi ke schodům na ochoz a jako uličník vybírající kapsy na trhu přitom sbírala drby. Trojice prodejců probírala první mrazík, který zničil většinu kaskarské sklizně — zbohatnou dovozem zásob z Pětidvoří. Jeden z nich vtipkoval, že by měli vzdát hold Zimní královně, což u severana po jeho pravici vyvolalo srdečný smích, zatímco Narmeirian vlevo

od něj se zajíkl a ve vzduchu před svou hrudí naznačil kruh Pána Léta.

Mnoho návštěvníků probíralo, kdo bude zítra bojovat v Rokli a s kým se utká, což bylo mnohem důležitější. Tam zaslechla, že skupina Mýtus prý nechala rozhodnout místní honáky. A ti prý měli v rukávu něco speciálního.

Většina rozhovorů se však točila kolem armády příšer, která se shromažďovala severně od Cragmooru. Říkali jí Brumalská horda a každý, ať už bojovník, nebo farmář, měl vlastní názor na to, co má za lubem.

„Chtějí se mstít!“ prohlásil žoldněř s pusou plnou něčeho černého a lepkavého. „Samozřejmě že jsou pořád naštvaný, protože jsme jim před šesti lety u Castie nakopali zadky! Pamatujte na moje slova! Pokusí se o to příští léto.“

„Na Castii nezaútočí,“ tvrdila žena s bílým pavoukem vytetovaným na obličeji. „Je moc daleko a moc dobře chráněná. Podle mě by se měli začít bát v Ardburgu. Páni na hranicích by měli chlapy držet ve střehu a ve zbrani.“

„Tenhle Brontide...“ uvažoval nahlas Lufane, kapitán obloholodě, který se živil vyhlídkovými lety nad Jínoštítými horami pro šlechtu, „...k nám má prej velkej odpor.“

„K nám?“ zeptala se pavoučí žena.

„Odpor k nám lidem.“ Dopil zbytek vína a čiši podal Tam, která šla kolem. „Podle Brontidea jsme příšery. Před pár rokama vedl z hor nájezd a rozdrtil na prach každou arénu, kterou našel.“

Žoldněř s plnou pusou a černými zuby se tomu ušklíbl. „Sám je obr a nás nazývá příšerama? No, stejně je jedno, co si myslí. Pozitří se každá skupina sebere a vydá směrem ke Cragmooru získat si jméno a slávu. Z Brumalský hordy do jara nezbyde víc než hromada kostí v bahně,“ prohlašoval, když se Tam přesouvala dál. „Ale bardi o ní budou nado-smrti zpívat.“

Tam obešla pódium. Bubeník právě skončil a na židli se teď posadil Edwick s loutnou. Mrkl na ni a začal zpívat a hrát *Obléhání Dutého vrchu*. Ozval se sborový jásot. Písně o bitvách lidé zbožňují. Zvláště ty, ve kterých jsou hrdinové proti nepřátelům v zoufalé menšině.

Tam se starcův hlas líbil. I když zněl poněkud opotřebovaně a švitořivě. Vyvolával pocit pohodlí, asi jako když si obujete boty z měkké kůže. Krom toho, že ji Ed učil hrát na loutnu, dával jí i lekce zpěvu. Jeho hodnocení Taminých pěveckých schopností začínalo u: „Opatrně, nebo nám tu roztrčíš všechny skleničky,“ pokračovalo přes: „No, tak z pódia tě nevyhodí,“ a až nakonec se Tam dočkala souhlasného úsměvu a tichého zamumlání: „To nebylo špatný. Vůbec to nebylo špatný.“

Tehdy to pro Tam byl opravdu šťastný večer. Vrátila se domů a přála si, aby se o svou radost mohla podělit s otcem. Ale Tuck Hashford by to neschvaloval. Nepřál si, aby jeho dcera zpívala, hrála na loutnu nebo třeba jen poslouchala oslavné písně starých bardů. Nebýt výplaty, kterou nosila domů, a skutečnosti, že si její otec od matčiny smrti nebyl schopen udržet práci, nemohla by se Tam k Základnímu kameni nejspíš ani přiblížit.

Když přistoupila k Branovi, strýček k ní vzhlédl. „Tam!“ plácl dlaní do stolu a rozházel před sebou mince a dřevěné figurky Tetrey. Jeho protivník, muž v kápi sedící zády k Tam, si povzdechl. Její strýček učinil neúspěšný pokus o nevinný výraz. „Božínku, omylem jsem rozházel figurky. Domluvíme se na remíze, Cloude, co?“

„Jakápak remíza, když jeden hráč skoro vyhrál a druhý se podvodem vyhnul prohře.“

Bran pokrčil rameny. „Kterejkoli z nás mohl vyhrát.“

„Já jsem měl výhru jasnou,“ prohlásil jeho protihráč. „Brune? Zastaň se mě.“

Brune?

Tam ztuhla a zírala jako tele na nová vrata. Opravdu, muž sedící po strýcově levici byl Brune. *Ten* Brune! Zatračeně! Kožoměnc Mýtu! Přestože byl tento vargyr legendou, vypadal jako kterýkoli jiný severan: byl velký, měl široká ramena a střapaté hnědé vlasy, které se vši silou snažily zamaskovat fakt, že jejich majitel není žádný krasavec. Měl huňaté neudržované obočí, křivý nos a mezi předními zuby na prst širokou díru.

„Nedával jsem pozor,“ přiznal kožoměnc. „Promiň.“

Tamin mozek málem explodoval, když se snažil zpracovat to, co právě viděla. *Jestli to je Brune*, uvažovala, *tak ten muž v plášti... co ho Bran nazval Cloudem...*

Osoba se otočila a stáhla si kápi. Odhalila tak dlouhé uši stažené k hlavě a zelenozlatým vlasům. Druinových uší ani predátorského úsměvu si Tam skoro nevšimla. Přišpendlil jí jeho pohled: zorničky ve tvaru půlměsíce, připomínající mihotavé plamínky svíček, které prosvěcují smaragdy.

„Ahoj, Tam.“

Ví, jak se jmenuju! Jak ví, jak se jmenuju? Řekl mu to někdy předtím strýc? Pravděpodobně. Určitě. Tam se úplně rozklepala. Vibrace z jejích roztřesených rukou rozvířily hladinu kamenické whisky, kterou nesla.

„Tady Branigan nám o tobě vyprávěl,“ řekl druin. „Tvrdí, že umíš dobře zpívat a s loutnou v ruce jsi učiněný zázrak.“

„Hodně pije,“ prohlásila Tam.

Kožoměnc vybuchl smíchy, až pivem poprskal celý stůl a Tetreu. „Hodně pije,“ uchechtl se Brune. „Typický.“

Freecloud vytáhl bílou minci z měsíčního kamene a začal ji z jedné strany zkoumat. „Já a tady Brune jsme žoldněři. Jsme členové skupiny Mýtus. Asi jsi o nás už slyšela.“

„Já... no...“

„Slyšela,“ zachránil ji Bran. „Jistěže slyšela. Nemám pravdu, Tam?“

„Ano,“ zvládla říct Tam. Měla pocit, jako by vstoupila na zmrzlé jezero a led pod ní začal prskat.

„Dobrá,“ řekl Freecloud. „Víš, náhodou hledáme barda. A podle Branigana jsi pro nás ta pravá. Teda za předpokladu, že ti nevadí, když si trošku ušpiníš boty.“

„Ušpiním boty?“ zeptala se Tam a v duchu sledovala rozšiřujícího se pavouka praskliny v ledu pod sebou. *Strýčku Brane, cos to spískal?*

„Myslí cestování,“ vysvětlil Bran. Hlas měl zastřený a v očích se mu zalesklo. A nebyl to lesk spojený s tím, že byl totálně na šrot. Aspoň si to Tam myslela. „Skutečný dobrodružství, Tam.“

„Á!“ Freecloud rychle vstal a jeho židle zaskřípala po podlaze. Mince z jeho ruky zmizela a on ukázal kamsi za Tam. „Tady máme naši šéfkou. Tam,“ prohlásil, když se Tam otočila a zjistila, že stojí jen kousek od samotné legendy. „Tohle je Rose.“

To bylo víc, než dokázala Tamina kolena zvládnout.

Jakmile se jí podlomila, Bran vyskočil ze židle. Dostal se k ní právě včas, aby jí sebral pohár z ruky, těsně předtím, než se sesula k zemi. „To bylo o fous,“ slyšela ho, když se blížila k podlaze.

„Je moc mladá,“ říkal někdo. Nějaký ženský hlas. Drsný. „Kolik jí je? Šestnáct?“

„Sedmnáct,“ řekl Tamin strýc. „Myslím. Skoro.“

„Sotva,“ zabručela žena. Rose. Určitě to byla Rose.

Tam zamrkala. Oslepilo ji světlo z pochodní, a tak se rozhodla ještě chvíli v klidu ležet.

„A kolik bylo tobě, když ses poprvé chopila meče?“ zeptal se Freecloud. Už jen z tónu hlasu si Tam dokázala před-

stavit druinův pokoutný úsměv. „Nebo když jsi zabila toho kyklopa?“

Následoval povzdech. „A co tohle?“ zachrastila zbroj. „Omdlela jen z toho, že mě uviděla. Co udělá, až začne stříkat krev?“

„Bude v pohodě,“ prohlásil Tamin strýc. „Je to Tuckova a Lilyina dcera.“

„Dcera Tucka Hashforda?“ ozval se Brune ohromeně. „Vypráví se, že byl nebojácnej. A každě v sobě máme něco z otce. Bohové vědí, že já rozhodně.“

„I něco z matky,“ dodala žena, kterou Tam podle hlasu nepoznala. „A chce vůbec jít? Zeptali jste se jí?“

Chceš jít, ozval se hlas v Tamině hlavě.

„Chci,“ zaskřehotala. Posadila se a okamžitě toho zalitovala. Hlasy lidí U Základního kamene jí v hlavě vřiskaly jako kočičí smečka. Kolem ní stáli čtyři členové Mýtu a u ní klečel Bran. „Chci jít,“ trvala na svém. „A kam... kam vlastně jdeme?“

„Do zimy,“ prohlásila žena, která nebyla Rose. Byla to inkoustová čarodějka Cura. Měřila si Tam, jako by byla jen nějaký hmyz rozplácly na její podrážce.

Rose byla statná, s pružnými svaly, ale Cura byla hubená a šlachovitá. Měla na sobě dlouhou halenu rozstříženou až vysoko k boku a černé kožené boty, na kterých bylo víc přezek než na svěrací kazajce. Jemné černé vlasy měla dost dlouhé, aby je mohla svázat do culíku, ale na obou stranách hlavy je měla vyholené. V uších měla kostěné kruhové náušnice. Měla kroužek i v levém obočí a hřeb v nose. Její pleť byla jako porcelán, bledá a pokrytá tetováním. Tamin pohled spočinul na vodní příšeře, kterou měla čarodějka vytetovanou na stehně. Hadovitá chapadla se kroutila zpod okraje haleny.

Inkoustová čarodějka zachytila její pohled a vyzývavě látku popotáhla. „Vidělas už nějakou zblízka?“ rozpustilý

tón jejího hlasu naznačoval, že rozhodně nemluví o příšeře na své noze.

Tam odvrátila pohled a doufala, že její náhlé zrudnutí budou ostatní považovat za následek mdlob. „Jdete bojovat s Brumalskou hordou?“ zeptala se.

„Nejdeme,“ prohlásila Rose. „Nejdřív dokončíme turné a pak máme zakázku ve Zlomezí.“

„Naši *poslední* zakázku,“ dodal Freecloud a vyměnil si s ostatními členy skupiny významný pohled. „Poslední zakázka, než to zabalíme.“

Branigan při těch slovech zpozorněl. Než se však on nebo Tam stihli na něco zeptat, Rose pokračovala. „Varuju tě,“ řekla. „To, proti čemu půjdeme, je nejspíš stejně nebezpečný jako horda. Možná i horší.“

Tam nic neděsilo tolik jako možnost, že nikdy neopustí svůj domov a bude žít stísněná v Ardburgu, dokud všechny její sny nezmizí a její divoké srdce v takové kleci nezchradne. Pohlédla na strýčka. Povzbudivě kývl. Chystala se Freecloudovi říct, že je bude následovat, ať už se vydají proti hordě, něčemu horšímu, nebo do samotného pekla Ledové matky.

„Zazpívej,“ pronesla Rose.

Branigan vzhlédl. „Cože?“

„Šup na pódium,“ pokynula dívce Rose s doutníkem v ústech. Šmátrala pod brněním a snažila se najít něco, čím by si ho zapálila. Nakonec to vzdala a použila svíčku na vedlejším stole. „Vyber si píseň a zahraj nám. Přesvědč mě, že jsi pro tuhle práci ta pravá. Když se mi budeš líbit, pogratiuju ti a budeš nová bardka Mýtu. Pokud ne...“ Povzdechla si. „Jak že se jmenuješ?“

„Tam.“

„V tom případě nám bylo ctí, Tam.“

KAPITOLA TŘETÍ

Jedna píseň

Kolem půlnoci Ardburgem drncala řada propojených vozů tažená statnými kaskarskými poníky. Jízda byla zadarmo a opilcům a cizincům ušetřila dlouhou pozdní procházku často nevlídným počasím. Tam si rozvoz zastavila před Základním kamenem a vybrala si vůz, který vypadal prázdný. Nebyl. Na protější sedačce spal městský strážný. V klíně měl obrácenou přilbu a podle zápachu Tam tipovala, že byla plná zvratků. Navzdory chladu otevřela okna, takže jakmile se rozjeli, už to tak hrozně nesmrdělo.

Město v tuto pozdní hodinu většinou spalo, ale protože se následujícího dne mělo bojovat v aréně, na ulicích bylo pořád živo. Z každé nálevny se linulo světlo a hluk, z každé hospody byla slyšet hudba. Hlavně v nevěstincích bylo rušněji než obvykle a zpoza zatažených záclon Tam slyšela mísící se vzdechy potěšení a bolesti.

Zahlédla dva kněží v černých hábitech pozvedající ruce k nebi, aby do nich zachytili padající sníh. „Zimní královna přichází!“ zvolala jedna z nich — žena s vyholenou hlavou. To nebyla pro nikoho žádná novinka. Stoupenci Zimní královny tvrdili, že jejich bohyně a s ní i údajná věčná zima přicházejí pořád. Tam si říkala, že kdyby se Zimní královna

opravdu rozhodla ukázat, tito kněží by byli stejně překvapení jako všichni ostatní.

Konečně nechali veškerý rozruch za sebou. Tam seděla ve voze jen se svými myšlenkami a chrápajícím vojákem. Vojákovi pak položila otázku, která jí vrtala hlavou od chvíle, kdy ten večer opustila Základní kámen.

„Co se to sakra právě stalo?“

Tam se přiblížila k pódiu. Vždyť ani nemá hudební nástroj! Co za barda nemá hudební nástroj?

Však ty nejsi bardka, připomněla sama sobě. Jsi jen holka, co se hodlá ztrapnit před dvěma stovkama lidí, včetně samotný Krvavý Rose.

Stačil jí jediný pohled k ochozu, aby viděla, že se Rose dívá. Pořád potahovala z doutníku, který si předtím zapálila. Freecloud stál vedle ní, Brune a Cura dál podél zábradlí. Zpráva o tom, že Mýtus pořádá konkurz na barda, se rozšířila po místnosti jako požár v období sucha. Rozruch, který oznámení způsobilo, teď začal utichat a od Tam se očekávalo, že se postaví na pódium a zazpívá píseň, která jí možná změní zbytek života.

Zpoza baru ji sledovala i Tera s Tiamaxem. Arachnian na ni třema rukama zamával a přes rámus zakřičel: „To zvládneš!“

Bran se od stolu nejbliž pódiu snažil vyhnat štamgasty a Edwick zatím...

„Tady.“ Starý bard vrazil Tam do rukou svou loutnu. „Odeťka je tvoje.“

„Ne, to nemůžu,“ vzpírala se. Právě na loutně, které bard říkal *Rudá třináctka*, se Tam učila hrát. Byla to Edova pýcha a radost. Měl ji, kam až Tamina paměť sahala, a pokud věděla, nikdy nehrál na jiný hudební nástroj.

„Vezmi si ji,“ trval Ed na svém. „Věř jí. Už víš, jakou píseň zazpíváš?“

Tam znala stovky písní, ale teď si nemohla vzpomenout na jedinou. Zavrtěla hlavou.

„Hodně štěstí.“ Edwick se stáhl na místo vedle Brana a celý hostinec náhle ztichl.

Tam sevřela v náruči darovanou loutnu a vystoupila na pódium. Přešla k prázdné židli. Pod nohama jí skřípala prkna podlahy. Neskutečně hlasitě. Mozek jí běžel na plné obrátky a zoufale se snažil přijít na nějakou píseň, jakoukoli, která by ohromila Rose.

A pak na to Tam přišla: *Castie*. Drsná a povzbudivá skladba. Rozhodně si s ní získá davy. Shrnovala bitvu u Castie, během níž museli grandualští žoldnéři porazit Vévodu z Endlandu a jeho Heartwyldskou hordu, do sedmi slok a instrumentálního sóla. Tam doufala, že sólo zvládne.

Píseň navíc popisovala Rosina otce, Zlatého Gabea, jako největšího hrdinu pěti dvorů. Nemluvě o tom, jak musel přejít celý Heartwyld, aby svou dceru zachránil před jistou smrtí. Nebo to, že Gabe se svými parťáky během cesty našli lék na trouchnivinu, zabili draka a zničili půlku Pětidvoří. Poslední sloka byla věnována samotné Rose, která vedla lidi z obléhaného města ke konečnému vítězství.

Castie byla dokonalá volba.

Tam se zhluboka nadechla a čekala, až se ticho prohloubí. Jak ji to učil Edwick. A pak...

„Fuj! Co to sakra je?!“ vyskočil Branigan, který si právě usrkl své whisky a hned ji zase vyprskl přímo do klína. „Maxi, cos mi to u ledů pekelnejch nalil? Olej do lamp? Chcanky? U bohů, nejsou to líhňácký chcanky, že ne?“ Přičichl k nápoji a odvážil se ho znovu ochutnat. „Je to teda kurva hnusný!“ Edwick ho stáhl zpátky na židli a zasyčel na něj, ať zmlkne. „Omlouvám se,“ obrátil se k místnosti. „Omlouvám se, Tam. Pokračuj, zlato.“

Tam se znovu nadechla. Opět počkala, až se rozhostí hrobové ticho, a pak zahrála první akordy *Castie*.

Od obyčejných lidí se ozval souhlasný řev. Na Braniganově tváři se objevil široký úsměv a Edwick souhlasně kýval. Když se však Tam podívala na ohoz, viděla, že Rose to vůbec nezaujalo. Típla doutník o zábradlí a něco polohlasem pošeptala Freecloudovi. Kožoměnc Brune si shrábl dlouhé vlasy ke straně, navázal s Tam oční kontakt a skoro, ale jen *skoro* nepostřehnutelně zavrtěl hlavou.

Tam se zarazila. Úvodní tóny písně zůstaly jen tak viset ve vzduchu. Ozvalo se zmatené mumlání následované ohromným tichem.

„Můžu začít znovu?“ zavolala nahoru na Rose.

Žoldněřka přivřela oči. „Jestli chceš.“

Tam zavřela oči. Uvědomovala si, jak se třese a jak nohou nervózně podupává do prken pod sebou. Slyšela, jak jí buší srdce, vře krev a její sen o opuštění Ardburgu ve společnosti Mýtu se pomalu rozplývá. Jako mlha utíkal pode dveřmi do zimy za nimi.

Tam pomyslela na svého otce a na to, jak našťvaný by byl, kdyby ji teď viděl.

Pomyslela na svou matku a na to, jak pyšná by na ni byla, kdyby ji teď viděla.

A než si to vůbec uvědomila, její prsty začaly hrát — pomalou, jemnou a smutnou melodii.

Byla to jedna z písní její matky. Tamina oblíbená. A kdysi i oblíbená píseň jejího otce. Tam si ji jednou pro sebe zkusila zazpívat. Bylo to krátce po matčině smrti. Jenže ji zaplavil žal a její hlas zadusily vzlyky.

Teď z ní však píseň přímo vytryskla. Loutna pod jejími prsty hrála sama a její slova plula místností jako lampiony vypuštěné do letní noci.

Píseň se jmenovala *Spolu*. Nebyla drsná ani povzbudivá. Nevyvolala žádný jásot. Strýčkův výraz, stejně jako Edwickův, byl teskný. Jak však píseň pokračovala, na rty se mu znovu vkrádal slabý úsměv. *Spolu* nebyla píseň o boji. Nebyly v ní žádné příšery. Nikdo v ní nezabíjel ani nedobýval.

Byl to milostný dopis barda své skupině. Byla to píseň o krátkých chvílích a tichých slůvkách skupiny, o nevyřešeném poutu mezi muži a ženami, kteří spolu bok po boku jedí, spí a bojují, den za dnem. Píseň o kamarádově smíchu a jeho chrápání. Lily Hashfordová věnovala celou jednu sloku popisu kradmého úsměvu svého manžela a další sloku hanobení zápachu linoucího se z Branových ponožek, když sundal boty.

„Jsou to moje ponožky pro štěstí,“ slyšela, jak strýc přiznává starému bardovi sedícímu po jeho boku. „Pořád je nosím.“

Další zvláštností písně *Spolu* bylo, že hudba končila dřív než slova, takže Tam zpívala poslední refrén s loutnou položenou jen tak v klíně. Její ruce i nohy zůstaly nehybné. Její rozbolavělé srdce bilo pomalu a klidně.

Píseň skončila. V následném tichu jste mohli slyšet i mihotání svíček.

Dvě stě hlav se jako jedna obrátilo k ochozu. Brune a Cura sledovali Rose. Freecloud hleděl dolů na Tam. Tam viděla, jak se usmívá, protože už to věděl.

„Vítej u Mýtu,“ pronesla Rose.

A dav propukl v jásot.

Tam zatahala za šňůru se zvonkem. Jakmile vůz zastavil, seskočila a poděkovala kočímu. Domů to měla kousek, ale dala si načas. Sklonila hlavu před sněhovou vánící a opatrně našlapovala na každou dlažební kostku pokrytou ledem.

Edwickovu *Rudou třináctku* svírala v náruči jako mimino. Bard od Základního kamene trval na tom, aby si ji nechala. Tam to odmítla, protože ho přece nemohla připravit o jeho nejmilovanější majetek. Ale on odběhl dozadu a vrátil se s téměř stejným nástrojem, který nazval *Rudá čtrnáctka*. A bylo.

Tam nikdy nevlastnila žádný hudební nástroj. Jako holčička předpokládala, že po matce zdědí její loutnu, *Hiraeth*. Jenže když její matka umřela, *Hiraeth* se vypařila. Otec ji pravděpodobně zničil, nebo ji prodal, aby ho pohled na ni nepronásledoval.

Strýček Bran ji varoval, aby domů vůbec nechodila.

„Zůstaň dneska tady,“ prosil ji. „Nebo se vyspi v jejich voze. Ráno se u vás zastavím a s Tuckem všechno urovnám. Řeknu mu, že to já požádal Mýtus, ať tě k sobě přijme.“

„Vždyť jsi to byl ty.“

Ten starý lotr se nad tím na chvíli zamyslel. „Při bozích Grandualu, tvůj otec mě zabije. Hlavní ale je: Pokud za to má někdo zaplatit, ať jsem to já.“

Rozhodně za to někdo zaplatí, tím si Tam byla jistá, ale přestože se s Tuckem během posledních pár let dost od cizili, nedokázala ho opustit bez rozloučení.

Bran na ni smutně pohlédl. „Máš v sobě divokej oheň, Tam. Vidím ti to v očích. Cítím, jak v tobě žhne. A znám Tucka. Pokud s tím ohněm přijdeš domů, uhasí ho. Udusá ho a změní v pouhej popel.“ Tam jen pokrčila rameny. Její strýc zavrtěl hlavou. „Připiju teda na tvou odvahu,“ prohlásil a obrátil do sebe zbytek té příšerné whisky z Kameníku. „Hele, tohle pití není tak špatný, když si na něj zvykneš.“

Před vchodem do domu se Tam zastavila a obrnila se proti těžké zkoušce, která ji čekala. Zevnitř uslyšela mňouknutí — Elegie ohlašovala její příchod. Když konečně sebrala odvahu vstoupit, kočka se jí vrhla k nohám a spokojeně předla.

Otec seděl u stolu v kuchyni a v rukou svíral džbáněk. Tam doufala, že je v něm jen pivo. Tuck nepřítomně zíral do prázdna a pohrával si se žlutou stužkou.

„Co jsem ti říkal o uvazování stužek na kočku?“ zeptal se.

Tam shodila plášť a pověsila ho u dveří. Poklekla, aby Elegii podrbala za ušima. Kočka ji odměnila dalším zapředením. Elegie byla dlouhosrstá kočka pocházející z Plošiny Palapti, bílá jako čerstvý sníh. Tamina matka ji přinesla domů z turné po jihu. „Když ona s ní vypadá tak roztomile.“

„Vypadá směšně. Ne...“ Když uviděl, jak Tam vstala, odmítl se a pohled mu sklouzl na nástroj v jejích rukou.

„Na co to máš?“ zeptal se.

„Na hraní,“ odpověděla Tam. *Skvělej úvod*, vynadala si. *Skvělej způsob, jak mu zalichotit.*

„Proč to máš u sebe?“ upřesnil.

„Ed mi ji dal.“

Tuckův neustále zamračený výraz se ještě prohloubil. „Je ti k ničemu. Zítřka ji vrátíš.“

„Nevrátím.“

„Vrátíš...“

„Nemůžu.“

„Nemůžeš?“ podezřívavě se na ni zahleděl. „Proč nemůžeš?“

Venku se zvedl vítr. Ledovými pařáty narážel do zdí a oken. Elegie se Tam přestala motat kolem nohou a odběhla ke své misce s vodou, aniž si uvědomovala napětí panující v místnosti. Nebo ji jen nezajímalo. Kočky někdy dokážou být pěkné potvory a Elegie nebyla výjimkou.

„Do města přijel Mýtus,“ řekla Tam. „Dneska byli U Základního kamene. Strýček Bran...“ Všimla si, jak otci zbělely klouby na prstech, kterými svíral džbán. Nepochybně si přál, aby to byl Braniganův krk. „Zmínili se, že shánějí barda a Bran jim řekl, že umím hrát.“

„A umíš?“ zeptal se žoviálním, zdánlivě konverzačním tónem Tuck. V tu chvíli Tam věděla, že její otec je opravdu naštvaný. „Samouk, jo? Rozenej talent? Na loutnu jsi nehrála, co... odmalička.“

„Ed mě po práci učil,“ přiznala. Páni, dneska hází všechny přes palubu. Mohla rovnou přiznat, že ji Tera dvakrát týdně učí střílet z luku a Tiamax jí na konci každé šichty nalévá pivo. Její otec by pak mohl plánovat vraždu veškerého personálu Základního kamene.

„Opravdu?“ Tuck dopil zbytek nápoje ze džbánu a vstal. „Tak až mu budeš zítra vracet tu loutnu, klidně dej rovnou výpověď. Ve mlýně potřebujou pracanty. Můžeš začít příští týden.“

„Výpověď už jsem dala,“ oznámila. Nezájem v jeho hlase ji rozčiloval. „Jsem teď bardkou Mýtu.“

„Ne, nejsi.“

„Ano, jsem.“

„Tam,“ jeho hlas zpřísněl.

„Tati...“

Džbán se roztříštil o zeď. Elegie vystřelila z místnosti. Střepy padaly k zemi.

Tam nic neříkala. Jen čekala, až otce přejde vztek. Sesul se zpátky na židli. „Je mi líto, Tam. Nemůžu tě nechat jít. Nemůžu riskovat, že tě taky ztratím.“

„A co teda?“ zeptala se. „Mám celej život zůstat v Ardburgu? Pracovat ve mlýně za pár mizernejch marek týdně? Najít si nějakou nudnou milou holku a usadit se s ní?“

„Není nic... Počkat! Holku?“

„Panno milostivá! Tati, to chceš teď vážně řešit tohle?“

„Na tom nesejde,“ řekl. „Poslouchej, já vím, že je to naše chyba. S mámou jsme ti vyprávěli moc příběhů. Popisovali jsme žoldněřství v mnohem lepších barvách, než je skutečnost. Víš, je to těžkej život. Dlouho na cestách, osamělý noci.

Většinu doby jsi mokrá, je ti zima a pak jdeš bojovat s nějakou příšerou na nějakým hnusným místě, podělaná strachy z toho, že tě zabije dřív než ty ji. Není to jako v písních, Tam. Žoldnéři nejsou hrdinové. Jsou to zabijáci.“

Tam přešla ke stolu, aby si k němu přisedla. Odložila loutnu a posadila se. Mezi nimi zůstala prázdná židle — matčina židle — jako hluboká propast.

„Teďka už je to jiný,“ řekla a vzala jeho ruce do svých. „Většinou budeme bojovat v arénách. Doupě nějaký příšery nejspíš nikdy nevidím a do Heartwyldu nevкроčím.“

Otec zavrtěl hlavou. Nepřesvědčila ho. „Na sever od Cragmooru je horda. Zbytek z těch, co přežili Castii. Rose ji určitě bude chtít pobít. To ti říkám, jako že je peklo ledový. Nikdo nemiluje slávu víc než ona. Možná až na jejího otce. U bohů, ten byl ale třída.“

„Rose s tou hordou nechce nic mít.“

To ho překvapilo. „Opravdu?“

Tam pokrčila rameny. „Mýtus chce jen dokončit poslední část turné. Mají domluvený souboje v každém městě od sud až po Vysokou a pak zakázku ve Zlomezí.“

„Ve Zlomezí? Co je to za zakázku?“

„Nevím. Ale ať už je to cokoli, budu od Brumalský hordy na tisíce mil daleko.“ Neměla tušení, jestli říká pravdu. Nebyla si jistá, kde vůbec Zlomezí leží. Její otec však vypadal napůl přesvědčený, tak se raději nezmiňovala o Rosině varování, že ať už půjdou proti čemukoli, může to být stejně tak nebezpečné jako horda.

Otec chvílku upřeně zíral na podlahu a zkoumal střepey. Jako by přemýšlel, jestli ještě půjdou poskládat dohromady. Jak se ticho prodlužovalo, Tam se odvážíla doufat, že konečně našla skulinu v neproniknutelném brnění Tucka Hashforda a jeho zahořklém cynismu.

„Ne,“ řekl nakonec. „Nikam nepůjdeš.“

„Ale...“

„Nezajímá mě to,“ prohlásil netečně. „Cokoli chceš říct, jakýkoli důvody, který podle tebe tvůj odchod ospravedlní... pro mě nic neznamenají. Do tohohle nemáš co mluvit, Tam. Je mi líto.“

Měla jsem poslechnout Brana, pomyslela si Tam. Měla jsem odejít bez rozloučení. Oheň v jejím nitru uhasínal a Tam se obávala, že pokud nebude jednat hned, uhasne úplně.

Vstala a vyrazila ke dveřím. Pod nohama jí křupaly střepy.

„Tam...“

„Dneska zůstanu U Základního kamene.“ Z kolíku u dveří sundala svůj plášť.

„Tam, sedni si!“

„Hned ráno jedeme do arény,“ řekla a ze všech sil se snažila potlačit třas v hlase. „Pozítří ráno vyrážíme na východ. Pochybuju, že tě do té doby ještě uvidím, takže tohle je asi...“ Otočila se a ztuhla.

Její otec už zase stál a zíral na předmět ve svých rukou: loutnu, kterou zapomněla na stole. Nástroj vypadal malinkatý a tak strašlivě křehký — stejně jako Tamin sen přidat se k nějaké skupině a vydat se v matčiných stopách, opustit toto město, tento dům, toto vězení smutku se žalářníkem utápějícím se v žalu. A obojí jako by teď bylo pouhou hračkou v rukou škodolibého dítěte.

„Tati...“

Vzhlédl. Jejich pohledy se střetly. V jejím se zračila prosba. V jeho temný vztek. Něco — možná další omluva — mu odumřelo na rtech a pak loutnu vzal za krk a Tamin sen roztránil na třísky.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Divoké srdce

Tam si matně vzpomínala, jak padla na kolena mezi zbytky své loutny. Otec stál nad ní, lampa kolem ní vrhala jeho stín. Něco jí říkal, ale přes pronikavý vnitřní výkřik ho neslyšela. Zvedl ji a chodbou odtáhl do jejího pokoje. Tam se jako vězeň, kterému právě dopřáli odpočinek před dalším kolem mučení, sesula na postel. Pohlédla na otcův obrys ve slabém světle chodby, a protože i ona uměla být krutá, prohlásila: „Kéž bys umřel ty, a ne ona.“

Ramena stínu poklesla. „Kéž by,“ řekl a zavřel za sebou dveře.

Tam nějaký čas plakala hlasitými vzlyky a promáčela si polštář. V jednu chvíli z plných plic zakřičela. Někde zpozdálí za oknem její výkřik zopakoval osamocený odpadkový skřítek.

Za okamžik zaslechla z pokoje na druhém konci chodby otcův tichý hlas. Někdy, když byl otec hodně opilý, dokázal dlouze lamentovat a proklínat sám sebe i každého, koho znal. Tentokrát to byla jiná rozmluva. Znělo to, jako by někoho prosil, jako by se snažil obhájit předem ztracený případ před nějakým neoblomným soudcem. A potom i on propukl v pláč — což také nebylo nic neobvyklého.

Nakonec Tam usnula.

Probudila se a zjistila, že dveře do jejího pokoje jsou otevřené dokořán. Elegie jí ležela pod bradou a ocasem ji lechtala pod nosem. Když se Tam odvážila pohnout, ta potvora ji plácla přes obličej. Namrzlým oknem dovnitř pronikalo vycházející slunce a malovalo na protější stěnu víry světla a stínů.

Tam chvíli jen tak ležela a přemýšlela o tom, jestli se odtud někdy dostane. Dneska rozhodně ne. Její loutna byla na maděru a ona nehodlala u Edwicka zjišťovat, jestli náhodou nemá k zapůjčení nějakou další. Nemůže přijít k Mýtu s prázdnou. A pochybovala, že by se sama Krvavá Rose odvážila postavit Tuckovi, když by si pro svou dceru přišel.

Místo toho bude pracovat U Základního kamene nebo s otcem ve mlýně. Nezáleží na tom, kde to nakonec bude. Bude si škudlit každou minci, aby mohla vypadnout z Ardburgu, co nejdál to bude možné.

Slyšela Tucka chodit po domě — něco sekal v kuchyni, cosi drhl na valše a smetal třísky a střepy z podlahy. Krátce nato ucítila opékanou slaninu a žaludek ji přinutil vstát. Vyhrabala se z postele, oblékla se a doploužila se do kuchyně, kočku v patách.

Chvilku jí trvalo, než si uvědomila, co vlastně vidí: prádlo — její prádlo — se se syčením sušilo na peci, u dveří ležel napůl sbalený batoh a u ohniště klečel její otec zápolící se dvěma pánvemi. Když Elegie mňouknutím oznámila jejich příchod, přes rameno na ni koukl.

„Dobry ráno.“

„Co to...?“

„Tohle je snídaně,“ prohlásil Tuck, položil na talíř krajíc chleba a obložil ho zkrouceným a skoro připáleným plátkem slaniny. Navrch přidal na kostky nakrájené rajče a až moc dohněda opečenou cibuli. „Posad se a jez. Prosím,“ dodal, když se ani nehnula.

Posadila se a jedla. *Hadí na ohni* byli matčina specialita. I když máma si při jejich přípravě počínala obratněji. To má být nabídka ke smíru? *Zlatíčko, promiň, že jsem zničil veškerý tvý sny a celej život... Tumáš chleba se slaninou.*

Otec se vypařil dřív, než se ho na to stihla zeptat. Nebo se zeptat na ten batoh nebo na důvod, proč se rozhodl za úsvitu prát její ponožky. Elegie štouchala čumákem do dveří tak dlouho, než jí Tam otevřela a vypustila ji ven. Když se Tam otočila, otec tam stál a v rukou držel pouzdro na loutnu. Bylo z tulení kůže.

„To je...?“

„*Hiraeth*. Patřila tvý matce.“

To Tam samozřejmě věděla. Máma jednou prohlásila, že *Hiraeth* je její třetí nejoblíbenější věc na světě — hned po Tam a Tuckovi. *A co strýček Bran?* pamatovala si Tam na svůj dotaz. Matka na to reagovala svým zvonivým smíchem.

Hiraeth mám radši. Ale strýčkovi to neříkej, ano?

Otec pouzdro položil na stůl a rozepnul jeho bělostné spyny. Otevřel ho a odhalil omšelé bílé dřevo nástroje. *Hiraeth* byla nádherná. Byla o dlaň delší než většina louten, měla naleštěné kostěné ladicí kolíky a mělké tělo ve tvaru srdce.

Tuck si odkašlal. „Chci, aby sis ji nechala. Vezmi si ji s sebou. Chtěla by to tak. Aspoň myslím.“

V tu chvíli jí to všechno došlo. Snídaně, prádlo, batoh u dveří.

Měla odejít. Nechával ji jít.

Tam kuchyň doslova přeletěla. Vrhla se na otce a objala ho. Bylo to jako objímat statný dub. Když ji i on objal, zavřela oči a uvolnila zatajený dech. „Děkuju,“ zamumlala. „Děkuju. Jakmile budu moct, přijdu na návštěvu.“

„Ne, nepřijdeš.“

„Přijdu. Jakmile skončíme s tou prací ve Zlomezí, tak...“

„Ne,“ řekl. „Tam, už se nikdy nesmíš vrátit.“

Zmateně se odtáhla. „Co? Co to má znamenat?“

„Znamená to, že už tě nikdy nechci vidět.“

Bylo to, jako kdyby jí nafackoval. „To mě tolik nenávidíš?“ zeptala se chladně.

„Při bozích, to ne! Miluju tě, Tam. Víc než svůj život. Jenže když tvoje matka umřela... Bolelo to tak, že mě to málem zabilo. Vlastně, zabilo by mě to, nebýt tebe.“ Natáhl se a položil jí dlaně na tváře. „Když se usměješ, jako bych ji viděl. Když se zasměješ, při Pánu Léta bych přísahal, že ji slyším. Dokud jsi naživu, Tam, žije i ona. Rozumíš tomu? Nechci, abys odešla, ale nemůžu tě tu držet. To už vím.“

Vzala ho za velkou zjizvenou ruku. „Tak proč?“ zeptala se. „Proč se nesmím vrátit?“

„Protože co když se nevrátíš? Nikdy? Když odejdeš a... a zemřeš? Já... Neodpustil bych si to. Pokud budu vědět, že tě už nikdy nevidím, budu zároveň věřit, že jsi tam někde naživu, šťastná a volná... S tím dokážu žít. Budu muset. Nedokážu tu ale čekat a nevědět, jestli se vrátíš. Dělat si starosti, protože už jsi dlouho pryč a možná jsi... To nezvládnou...“ Náhle se odmlčel a vzlykl. „Prosím, Tam, nechtěj, abych tak žil. Musíme to udělat takhle.“

„Takže prostě... odejdu?“ zeptala se. Nebrečela — ne úplně —, ale cítila, jak se jí po tvářích kutálejí horké slzy.

„Jdi,“ řekl tiše. „Jdi, kam tě tvý divoký srdce táhne.“

Dojedla snídani. Tuck zatím složil její prádlo a zabalil ho do batohu. Celou dobu si povídali, ale později si nemohla vzpomenout na nic, co si řekli. Nakonec jim došla slova, a než se Tam nadála, stála tam s batohem přes jedno rameno, *Hiraeth* přes druhé.

Když otevřela dveře, uviděla Elegii. Zvedla ji do náruče a zabořila tvář do jejího měkkého kožíšku. „Dobře se tu o tátu starej,“ zašeptala jí. „Neper se s jinýma kočkama a dá-

vej pozor na odpadkový skřítky.“ Když se otec nedíval, vzala stužku, se kterou si předešlou noc hrál, a uvázala Elegii kolem krku pěknou mašli.

Zdržovala by ještě déle, jen aby si užila víc cenných chvil s otcem, ale Rose řekla, že vyrazí hned ráno, a Tam se bála, jestli už teď nejde pozdě.

Naposledy se objali. Tam se na otce pověsila, jako by se jí pod nohama rozevřela velká propast. Pustit ho jí stálo všechnu odvahu.

Byla od domu sotva deset stop, když Tucka opustil jeho ledový klid a začal jí udělovat otcovské rady. „Zůstaň v suchu,“ zavolal za ní. „A v teple. Nekuř, neber drogy a nepij.“

„Tati!“

„Dobrá, tak nepij moc. A s nikým v družině nespí!“

To ji přimělo, aby se otočila. „Děláš si srandu, že jo?“

Pokrčil rameny a pokusil se o úsměv. Vypadal zvláštně. „Vždycky tě budu milovat, Tam.“

„Já vím,“ odvětila. Pak se otočila a bez ohlednutí běžela pryč.

Pevnost povstalců pořád parkovala před Základním kame-
nem. Tam k ní přiběhla celá udýchaná s rameny odřenými
od kožených řemíků. Předklonila se a rukama se zapřela
o kolena. Pěstí si přitlačila na bok, kde ji chytala nepěkná
křeč. Když se dveře vozu rozlétly dokořán, téměř vykřikla —
vlastně vykřikla.

Po zadních schodech scházel muž ve světle růžové koši-
li a volných žlutých kalhotách. Pod špičatým vousem měl
uvázanou hedvábnou šálu stejně křiklavě žluté barvy a na
hlavě mu seděl směšně velký klobouk, který Tam připomí-
nal pařez nacpaný bílými liščími ocasy.

Opřel se o vůz a chvíli pozoroval, jak Tam lapá po dechu.
V jedné ruce držel hrneček na čaj, ze kterého se kouřilo,

a ve druhé dlouhou dýmku. Několikrát pomalu potáhl, posunul si klobouk z očí a podíval se na ni. „Ty asi budeš ten nový bard. Tom?“

„Vypadám jako Tom?“

Muž přimhouřil oči a znovu potáhl z dýmky. „Vypadáte všichni stejně.“

„Jak všichni?“

„Bardi,“ upřesnil. „Každej z vás smrdí přehnaným sebevědomím, slepým optimismem a...“ začmucha. „Cítím slaninu? Přineslas slaninu? Jestli jo, tak to jsme vykročili úplně špatným kopytem.“

„Já...“

„Nohou,“ opravil se. „Myslel jsem špatnou nohou.“

Ze Základního kamene vyšla Rose. Měla na sobě jednoduchou bílou košili zastrčenou do černých kožených kalhot, které byly tak těsné, že se Tam musela kousnout do jazyka, aby neslintala. Žoldněřka si do úst ležérně vložila doutník a hledala zápalky. Freecloud, který šel za ní, škrtl a zapálil jí. „Ránko, Rodericku. Koukám, že už ses seznámil s naším novým bardem.“

„Co se stalo s tím starým?“

„Je mrtvej,“ oznámila Rose.

„Co?“ vyhrkli překvapeně Tam i Roderick.

„Dělá si legraci,“ ujistil je druin. „Kamaris se urazil, že jsme všeho nenechali a nebželi bojovat s Brumalskou hordou. Už si našel novou skupinu. A my máme Tam.“

„Roderick je náš agent,“ vysvětlila Rose Tam. „Stará se o smlouvy, nahání honáky, zajišťuje ubytování a je pánem Psanců.“

„A taky nás dostává z vězení,“ dodal Freecloud.

Tam agenta Mýtu obdařila podezřívavým pohledem. „Kdo jsou to Psanci?“

„Zítřka se s nima seznámíš,“ řekl Roderick a pak zařval: „Brune! Curo! Jedeme! Hněte zadkem!“

Během chvilky z hostince vyšli zbývající dva členové Mýtu. Brune měl monokl, ale usmíval se. „Ránko, Tam. Cos nám dneska uvařil, Rode?“

Agent si hlasitě usrkl ze svého šálku s horkým nápojem. „Svěží zelený listí z Lindmooru. Pomůže ti od kocoviny. Ale s tím okem nic nezmůže. Mám se vůbec ptát, jak dopadl tvůj protivník?“

Kožoměnc kývl hlavou směrem ke Cuře. „Řekl bych, že dobře,“ poznamenal a hrnul se po schodech do vozu.

Čarodějka byla zatím příliš zaměstnána dlouhým polibkem na rozloučenou, který věnovala muži s cepem u pasu a liščí kůží přes ramena. Odtrhla od něj rty jako šakal tlamu od své kořisti. Když se k ní muž zase naklonil, Cura mu dala facku, znovu ho políbila, pak ho odstrčila a bez ohlednutí odkráčela. Muž — Tam předpokládala, že žoldněř — zůstal omámeně stát. Dvěma prsty se dotkl spodního rtu, a když na nich uviděl krev, zamračil se.

Cura procházela kolem Tam, mrkla na ni, vzala Roderickovi z ruky šálek s čajem a nastoupila do vozu.

Rose naposledy potáhla a pak doutník předala Freecloudovi. „Jak dlouho můžeme spát?“ zeptala se Rodericka.

„Rokle je hodinu cesty na západ. Vzhledem k hustotě dopravy dvě.“

Freecloud dokouřil Rosin doutník a pak ho odcvrnkl do sněhu. „To nám bude muset stačit.“

„Spát?“ Tam na všechny tři nevěřičně koukala. „Copak jste právě nevstali?“

Rose začala stoupat do schodů. „Nevstali?“ křikla přes rameno. „Ani jsme spát nešli.“

KAPITOLA PÁTÁ

Nezbytné neřesti

Tam byla v Rokli jednou, asi tak před rokem. Tehdy chodila se starší dívkou jménem Roxa, která bojovala se sekerou ve skupině Bořiči nebes. Tam s ní šla do arény (aniž by to věděl Tuck, samozřejmě) na konkurz k jednomu agentovi. Bylo tam pár stovek diváků. Spolu s Tam sledovali, jak Roxa se svými kolegy rozsekala skupinku podvyživených mravědů. Agentu to však neohromilo, a tak odešel. A stejně tak Tam. Slýchávala historky o obrovských arénách na jihu — o Obří kolébce, Krvavém bludišti v Utu nebo nedávno postaveném Megathonu, který se prý díky slapovým motorům prostě vznášel nad Pětidvořím. V porovnání s nimi nebyla Rokle nic víc než slavný kaňon.

Jakmile však Tam vystoupila z vozu, změnila názor. Strýček Bran jí jednou říkal, že aréna má kapacitu padesát tisíc návštěvníků. Tam připadalo, že dnes diváci tento limit překročili. V životě neviděla tolik lidí na jednom místě. Od strmých stěn kaňonu se odrážel veškerý hluk. Stěny byly poseté ústími jeskyní, ve kterých se tísnili diváci. Ve větší výšce vystavěli odvážní Kaskaři široké kamenné a dřevěné balkony přichycené ke strmým útesům jako houby. Ve vzduchu nad nimi visela spleť síť lanových mostů a vyhlídkových plošin přečpaných mačkajícími se lidmi, kteří z plných plic křičeli.

Dav kolem vozu Mýtu přímo šílel. Všude, kam Tam dohlédla, viděla nadšené tváře a mávající paže.

„Drž se u mě, Tam.“ Brune jí položil ruku na rameno a společně vstoupili do davu.

„Vždycky je to takový?“ snažila se překřičet hluk.

„Víceméně.“ Kožoměnc si odhrnul z obličejce špinavé vlasy a obdařil ji děravým úsměvem. „Vítej v džungli.“

Boje už byly v plném proudu. Tam slyšela řinčení železa a sem tam zahlédla světlo kouzel odrážejících se od stěn kaňonu. Obešli příkrý sráz na severní straně. Doprovázely je dva tucty mužů s obušky a kulatými dřevěnými štíty. Roderick ve svém hloupém klobouku kráčel vpředu a napařoval se jako nějaký šlechticův páv. Dovedl je do stoupajícího točitého tunelu, který ústil v rozlehlé (a nákladně vybavené) zbrojnici s impozantním výhledem na celou Rokli.

Místnost byla plná skupin, agentů a bardů. Nedaleko vstupu se nacházel bar a hrálo se tam několik karetních her a kostky. Tam si představovala, že uvidí žoldnéře soustředěně se připravující na bitvu, brousící si meče a leštící zbroj. Místo toho viděla totéž co kteroukoli noc U Základního kamene. Bojovníci čekali, až přijdou na řadu a budou moct bojovat v aréně. Uklidňovali si přitom nervy tvrdým alkoholem. A ti, kdo už měli zápas za sebou, oslavovali.

Bylo tam obrovské okno s výhledem na celou Rokli. Vedle něj se nacházela šikmina vedoucí na dno kaňonu. Skupina, která právě dobojovala, se po ní unaveně ploužila nahoru. Jejich vůdce měl na sobě červený pláštík a až komicky velký třírohý klobouk. Napadal na jednu krvácející nohu, přesto se usmíval a nadšeně mával davům. Když však vstoupil do zbrojnice, otočil se k muži za sebou.

„Co to kurva mělo znamenat? Řekl jsem ti přece, abys ty ještěřý uspal!“

„Snažil jsem se!“ bránil se ztrhaně vyhlížející muž v zabláčených šatech. V ruce držel zlomený klacek, který nejspíš býval hůlkou. „To ty davy, Daryne. Jsou moc hlučný!“

„Moc hlučný? Měls provést kouzlo, pitomče, ne zpívat ukolíbavku! A to si říkáš čaroděj? Nedokázal bys změnit led ve vodu! A to ani za horkýho dne!“ sehnul se a prozkoumal dva hrozivé vpichy na noze. „Neví tu někdo, jestli jsou slirkové jedovatý?“

„Jenom pro kretény,“ prohlásila žena stojící poblíž. Právě na svém luku natahovala tětivu. „Být tebou, Daryne, tak už prosím Pannu Jara o milost.“

Čaroděj se tomu zasmál. Jeho zraněný šéf se na něj zamračil.

Žena si hodila luk na rameno a nasadila si dvě nestejně hedvábné rukavice. Obě měly uřezané prsty. Žena měla na sobě luxusní plášť obšitý hermelínem a pod ním modrý hedvábný kabátec, draze vyhlížející bavlněnou kytlici, vyčpaný kožený kyrys a naleštěný ocelový krunýř. Tam to připadalo jako příliš mnoho vrstev oblečení.

Jakmile si žena všimla Mýtu, zazubila se. „U mantichořího ocasu, jestli tohle není malá Rosie!“

Rose si rukou prohrábla nakrátko střiženou část rudých vlasů. „Víš, že většinu lidí, co mi tak řeknou zabiju, že jo?“

„Jo, ale já nejsem většina.“ Žena, jejíž křivonohá chůze a protažený přízvuk byly až směšně carteanské, objala Rose kolem ramen. „Však jsme v podstatě sestry. Akorát tvůj tatík je výrazně hezčí než ten můj. U zmrzlýho pekla, holka, přešla jsem přes půl světa, abych tebe a tohohle krasavce zachránila před Heartwyldskou hordou.“ Zářivě se usmála na druina. „Ahojky, Cloude.“

„Ahoj, Jain.“

„Muselas akorát projít portálem,“ prohlásila Rose suše. „Stejně jako každéj jinej grandualskej žoldněř.“

„Máš recht. Ale já starýmu Gabeovi pomohla už na cestě k tobě.“

„Táta říkal, žes ho okradla. Dvakrát.“

Jain pokrčila rameny. „Být okradenej prej tříbí charakter. Sakra, kdybych...“

„Šéfkó,“ ozvala se žena stojící vedle. Také na sobě měla dvě zbroje, a dokonce i dvě přilbice. „Jsme na řadě.“

„Vážně?“ otočila se Jain. „Tak jdem těm severským dacanům ukázat, jak bojujeme my na jihu.“ Vyrazila směrem k šikmině a donutila tak Daryna urychleně odbelhat stranou. Za ní se hrnul tucet podobně přehnaně oblečených žen.

Tam tázavě pohlédla na Curu. „Jain?“

Inkoustová čarodějka se zamračila. „Co s ní?“

„Jako Lady Jain? Vůdkyně Hedvábných šípů? Ta, co byla první u Hranice Kaladaru?“

Cura se hořce zasmála. „Holka, v Grandualu není žoldněř, kterej by netvrdil, že byl první, kdo Zlatýho Gabea následoval portálem. Ale jo, byla to Lady Jain.“ Přivřela oči a kousla se do spodního rtu. „Tu mám rozhodně na seznamu.“

„Na jakým seznamu?“

Přivolávačka pozvedla propíchnuté obočí. „Na seznamu lidí, se kterýma bych se ráda vy — “

„Tam!“ Strýček Bran jí plácnutím do zad málem vyrazil dech. Jeho kamaše byly pokryté bahnem a pod levým okem měl čerstvý šrám, takže Tam hádala, že Železnáci (nebo spíš otrhaní bídáci, kteří si teď Železnáci říkali) už mají svůj boj za sebou. „Nevěřím svým očím! Co tu děláš? Teda, vím, co tu děláš, ale jak jsi Tucka přesvědčila, aby tě pustil?“

Tam se podívala na Curu. Moc se jí nechtělo před čarodějkou rozebírat, kolik křiku, slz a nakonec objímání to stálo. „To je dlouhej příběh,“ řekla jen.